

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEĐNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 1. TRAVNJA 1951.

BROJ 14

TVRDA SRCA NE SLUŠAJU UČITELJA

Velika je bila neprilika židovskim svećenicima, saducima i farizejima. Zašto? Na sve strane slušali su hvale, priznanje, slavljenje Spaiteju zbog Njegovih mnogobrojnih čudes. Sav je narod pošao za Njim. Treba se dakle tomu oprijeti na vrlo mudar i razborit način. Treba unijeti u dušu naroda nepovjerenje na neprimjetan način. Kod židovskih se nazime poglavara sukobilna istina, koju je Spasitelj naučavao, i čudesna koja je tvořio, s njihovim sklonostima srca i njima miliim samodopadnim mlađenjem. Teško je njima biti, da časno priznaju svoje zablude i krive puteve. Zato nisu imali dovoljno jasnosti. Svoje mišljenje i protivljenje su morali ipak obraniti.

Zato je trebalo podizati prigovore i izgovore. I to sve češće i sve brže. Trebalo je reći, da je Krist oholica. Da zaluđuje narod. Da dopušta narodu, da se udaljuje od utrih puteva. Da zabacuje naredbe velikih učitelja zakona. Da pobija učitelje zakona On, koji je sin tesara i koji nigdje nije učio.

Dopuštili su, da On može biti i prorok, ali su tvrdili, da je Njegovih riječi slijedi, da se On gradi većim od ikog proroka. On govorio kao vječna, nepregovaračna mudrost: »Ja sam put, istina i život.« (Iv 14, 6). »Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje neće proći.« (Mt 24, 33). On nastupao kao najviši, neograničeni zakonodavac: »Culi ste, da je karanjo starima: Ne ubij, a tko ubije, bit će krv sudu. A ja vam kažem, da će svaki, koji se sudi na brata svoga, biti krv sudu. A tko reče: »Budala bit će krv prikula ognjenomu.« (Mt 5, 21-22). A kad su Mu prigovorili, zašto liječi u subotu, odgovorili im: »Subota je načinjena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. Dakle je Sin čovjek gospodar i od subote.« (Mr 2, 27-28).

On je dapače tražio veću ljubav prema Sebi, nego li što je imadu djeca prema vlastitim roditeljima i roditelji prema djeci: »Tko ljubi oca ili mater više nego mene, nije mene dostojan; i tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan.« (Mt 10, 36-38).

On čini čudesu i ponaša se kod tega kao da ima božansku vlast u svojim rukama, a nije poniran prema Bogu, kako su to bili Proroci. Kad govorio o Bogu, naziva Ga »Ocem«, a sebe Njegovim Sinom, i to u sasvim drugom smislu, nego li što se drugi ljudi nazivaju djecom i sinovinom Božjim.

A što je još gore. Zar narod ne zna, da su oni (pismoznaci) zvani, da čuvaju baštinu Mojsijeve i Proroka? A gle taj nared trči za Njim

i bježi od njih. On ima prednost pred svima. On se naziva »Učiteljem. Život Ga u goste i daju Mu prvo mjesto. Polagano, ali sigurno istiskuje njih sve iz njihovih vladajućih mjeseta. A općenito je poznato i upravo napadno, da se prijateljski ponaša prema grešnicima i carinicom. O ne, On nije Mesija. Potpuno je nerazumljiva Njegova riječ: »Kraljevstvo Božje ne će doći, da se vidi. Niti će kazati: Evo ga ovđje, ili ono endje, jer, gled, kraljevstvo je Božje među nama.« (Lk 17, 20-21).

Tako je mašta svećenika, saducja i farizeja sve sakupila, da Ga omrzavi narodu.

Maleni ljudi obično mrze svakoga, koji je moćniji od njih. Samo pravi značajevi su kadri, da se pokloni većemu od sebe i puni strahopučetnja i ponizno priznaju, kao Ivan Krstitelj: »On treba da raste, a ja da se umanjujem.« (Iv 3, 30). Samo plemeniti čovjek dopušta, da se njegovo znanje i njegov značaj obogaćuje prednostima i savršenošću većega.

Spasitelj je bio takav učitelj. Naravno je, da bi onda pred takovim učiteljicima moral i pismoznaci svoju učiteljsku umiljenošću poniziti i Njemu podati fast i poslušnost. Oni bi bili morali sjesti kod Njegavili nogu i slušati Njegovu nauku. Ali njihova hološt njima toga nije dopušta. Njima se nisu nikako svjedole Spasiteljeve čudoredne nauke, kao što je: siromaštvo dubom, poniznost, ustrlijivost u progonsima, čistoća, — a to su bili ideali svetosti, koje je On učio.

Nikad i nigdje nismo čitali, da su se židovski poglavari službeno sastali i u sabranoj tišini i ozbiljnom proučavanju Svetih Knjiga tražili, tko bi ipak mogao biti taj Nazarenac, koji uči tako divne nauke? Barem ozbiljnije se ljudima morala ipak roditi misao, da bi čudesa, kakov je Spasitelj činio, mogla biti pečati i znak Božjih. A to sigurno jesu, ako se svemogući Bog hoće da objavi ljudskomu rodu.

A usto se Spasitelj u početku približava vrlo prijateljski svećenicima i pismoznancima i farizejima. I svi su imali priliku, da s Njim govore. Da Mu otvoreno iznose svoje dvojbe, i svoja mišljenja. On nije ni od koga tražio slijepu poslušnost. A uz Njega su stajali razumni razlozi i Sveti Pismo. Kao što se kao dva načina godišnjini dječak upustio u vjerske razgovore u hramu, tako bi i sada razgovarao i odgovarao svećenicima i pismoznancima. Za njih bi bilo časno, da su po svom zvanju i službi s veseljima usli u Stari Zavjet, koji je bio samo stepenica i uvod u Novi Zavjet.

Spasitelj bi ih bez sumnje poučavao i pojedinačno i u grupama. Razvjetljivo vijeće savezisti. Prvačao im oblike milosti. Opominjao ih. Sitio, da si spasi duše. Prihvatio je u tu svrhu i pozive na gošće, samo da im pokaže, da u Njemu nema neiskrenosti. On im je i prijetio, pokazivao im njihovu propast. Molio se za njih. Ali sve je bilo uzalud.

TVrda srca nisu htela slušati Učitelja.

Duhovne utjeche

Dogada se katkad, da u vremenu po-božnosti osjećamo ugodnost, radost i slatkoču. Svi ti osjećaji nisu u po-božnosti glavnina, nego sporedna stvar. Glavna je stvar čvrsta volja Bogu služiti i vršiti. Njegova volja, a sve je drugo nuzgredno. Pa ipak su ti osjećaji dobri i treba ih cijeniti — kao da Božji, koji Bog daje svojim slugama radi nekih svetih nakana. Svetlo Pismo ih opisuje kao nešto dobro i pofejljivo. Psalmista kaže: Kufajte i vidite, kako je slatak mojemu riječi Tvoje, mnogo slatko da meda ustima mojim! Utjeche i slatkoča u molitvi i po-božnosti da su duši poleti i snagu i novu želu, da ih vjerno vršimo. Odlikuju se od zemaljskih radosti i — sjedinjuju nizi di čovječje naravi s vjšim, te ga tako oplemenjuju. Time se i bitaj dio po-božnosti, koji se sastoji u spremnosti volju služiti Bogu, usavršjuje, i tako cijeli čovjek sa svojom nizom i visom naravi savršeno služi Bogu. Zato se sjetljine utjeche i radosti u po-božnosti dobrim i treba ih cijeniti.

Kad nam Bog salje sjetljine utjeche i radosti u po-božnosti, treba ih primiti sa zahvalnošću i njima se poslužiti. Neka nam one budu, samo poticajem na dobru djelu, te na izravnje, poniznost i samozataj u one stolice kreposti. To je nakana, koju ima Bog, kad daruje takove duhovne utjeche. Treba ih napose primiti ponizno, jer znamo, da takovih utječnih nismo dostopnici, i da nam ih dobrota Božje daje samo zato da pomognu našoj slaboci. Mjesto da se radi takovih milosti, ponosno, valja da se zastidimo kao onaj krije, komu viđaći iskazuje naklonost, mještado da ga za krije kazni. Ne treba nadalje, da njih sreću priponuti. Srce treba da priponemo sagov u Bogu. Zato ih ne treba niti silno foljeti, niti se žaliti, ako ih nema, nego se iznad svega izdiži i misli, da su utječe samo sredstvo za savršenstvo, a nijesu samo savršenstvo. One su same krija, kojima duša leđi do svog cilja, čak i kriješnjak savršenstva.

Cesto se događa, da kod molitve i drugih pobojnosti nevene nikakvih duhovnih utječnih, nego vlasti u nama suhoča, bladnoča i besčučnoća. U takovim se časovima ne treba unesmirivati, nego se predati u volju Božju, i vjerovati, da Bog dopušta u nama takvo stanje radi neke veće naše koristi. Može se naime dogoditi, da nas one duhovne slatkice i tješnja, te samo u njima uživamo, a ne mislimo na dobru djelu. Da mislimo, da prava pobojnost stoji u tim utječnjima, i da se samo po njima može doprijeti do svetosti, te se dalje za nista ne brinemo. I mjesto da u savršenosti napredujemo, mi zapravo nazadujemo. No kad smo suhi, bladni, tad se tradimo, da postignemo unatoč takvog stanja uspjeh u kreposti i savršenosti i da tako zaslužimo, da nam se vrati slobode i utjeche. A treba još znati, da pobojnost bez osjetnih duhovnih utječnih ima pred Bogom veću vrijednost i više zasluža, jer čovjek u nju ulazi više svoga vlastitoga truda, nego li kad na krimu slatkice i utječe sve lako obavljaju.

No ipak čovjek i smije i treba da se trudi, da zadriž duhovne utječe i radosti kod molitve, no na pravu način. Treba se za molitvu dobro pripraviti. Za same molitve biti sabran i paljiv i sačuvati dojstvo vanjskog držanja. Razumom i voljom prionuti uz molitvu, odstranjivati zapreke, naročito paziti, da se kod molitve tijelo prevrće i ne napreže i ne trudi. Ako ova obična sredstva ne dovedu do cilja, t. j. do utječe i radosti u molitvi, tada se treba poniziti i strpljivo se predati u volju Božju.

Uskršnja zvona

Zvone u šumi zvonovi cvjeća,
Vjetar im njiše čaščice bjele
S laskog, mirisnog zvonjenja cvjetnog
Drčku breze, ušutjele je.

Zvonovi zvone za katedrale
S male crkve zvone se trza
Zvoni u zraku uširu na pjesma.
Projete vode za pjesma brza.

I duše zvone uskršnjom pjesmom
I nema bolji i nema jada
Uskršnje Bogu pjesma se ori
Ljubavlji puna i puna nuda...

SVETI OTAO JE PRIMIO U AUDI-

JENCIJU 24. većje professe i pitem-
čevi dva rimskih zavoda, kojih je po-
tanak vezan uz Rimski Institut, koji
je pred 400 godina osnovan u Rimu
utečnicijskom uskrsnjakom reda sv. Ignacije Loyola. Iz ovoga Rimskog Institu-
ta se razvilo i glasovito papinsko sve-
ćućilište Gregoriane. Sam sv. Otac je

svršio školovanje u jednom od ovih zavoda, Sv. Otac je odzrao profesorima i dascima govor, u kojem je naglasio značajnu ulogu, koju je odigrao Rimski Institut sa zavodima, što su se u po-
četku razvili, u povijesti Crkve. Sv. Otac je počeo prisutne, da budu dostojni nastojnjici svojih predstavnika i na kraju im podijelio apostolski blagoslov.

Lavine

Šeši li kada čuo, što su lavine? Na vlaškim gorama, nakože se cijela bude smjuka, koja su i go više mečave visoka. A kad zapulne južnjaču, nijeg ne omekača, aguzne i stiče. A onda po jedine ogromne komade njihova težina otklju i povuće sa sobom mre strinje i viseće proplazme u nizinu. Na ovome putu smrznula se novim snijegom u sve veće gomile i snijine gore, koje padaaju u nizinu uz dlanove buku i lomljavi. I ja enom čovjeku, drvu, šumi, kuci, ljudskom naselju ili napravi, na koju se taj teret svat. Polome ih i uniste i često im nesiane traga i glas. Sve to biva po neumjetnim zahodima prirode.

I ljudski je život, tjelesni i duvinski, često ugrožen neuobičajnim prirodnim zahodima. U njemu se znaju javiti lavine. Brza naime riječ, neprimjenjivo da može da izrasute u lavinu, koja čini neizmjereno mnogo slia i čovjeku pojedincu i ljudskom društву. Radno reno sreća izbacu na ista (vrđi) govor i nazaci se njime u leku nekrom čovjeku. Modra nije ništa za mislio, ali je rečeno u izbuđenju. I nad onim, što je netko tako rekao, nema više vlasti, niti može to ponavljati s uspjehom opovratiti. Opaka se riječ zaboravlja u srecu bliznjemu, ondje podiva, ruši u njemu dobro i razara njegovu strelu.

Narollo to tako biva kod mladičega svijeta. Ondje nevaljaliči govor tako pogoda brezljene, nevinje i njezine dječjine osjećaje i rusi ih kao lavinu i pod sobom neukopava sve, što prećnjom bude. I čovjek mora kudakida bespomoćno gledati, kako taj njegov mestrini govor poput lavine bijesni u mladom čovjeku. I mjesec u godine se ne može zaboraviti i pobiti, dok napokon ne strovili svoju žrtvu u duši.

Rakadka je divlji vjetar neobuzdane strasti izbacio jedan čin, i to možda jedan jedini časoviti čin. I taj jedini magični čin, koga nisti smrznuti ni zato, niti si na nju mislio, izrasao je u tebi u lavinu i proširo se u brzu vatu. I polomio u tebi sve plemento. I sada stoji otčjan u strahom slomljen ka onaj, koji vidi da dolazi lavina i ne može više uteći.

Mi se još s užasom sjećamo crnih časova, kad su upravljači srdbine evropskih naroda rapovodili jednim potresom pera epenu mobilizaciju jednog i drugoga svjetskoga rata. Oni su bačili jedan kamen s brda, koji se razvio u gorastomu lavinu. I ta se lavina neubuzdano korištala gotovo svim zemljama i valala se preko ljudskih telesa, selja, gradova, poljana i šuma. I kad je trebalu tu lavinu zaustaviti, ruke se onih koji su je stavili u pokret, činile nečimnošću i ukođeninu, da je sustave.

U nama je ljudima takofer jedna strana i elna moć. Mi se moramo bojati naših djebla, jer poznamo njihov početak, a ne znamo ni svršetak. „Mi smo kao dječa, koja s brda puštuju anđeosko kuglu u dolinu. I ona nastane do ogromne veličine. Tako i naše deblja izrasu i naši povuči ne smazno na sobom, a mi smo misili da čemo njima upravljati.“ (E. Zaharić) I baš se u teme očitaju stranačka riječna životna. Ono, što mi mislimo, osjećajmo, hoćemo, činimo ili propuštamo, može se posledice za cijelu vještosti.

Kad nema da učinimo, ne možemo time tješiti, da je to samo onaj nešavite profilo i da čemo to drugi putu bolje nrititi. Ono, što smo jednom našli, više ne može biti nešavljeno. Nesamo to, nego prečesto ne posledice toga ne možemo ni krvavim urama pokornicama zaustaviti.

Ovi raskon po kojem se maleni kamen citlukva užasnu lavinu, tunuliši manu mnogo toga u ljudskom životu i u povijesti naroda. I ako počnemo ljudje oko seba u njihovu ljetinom razvoju, naložimo bezbrojne primjerje lavinskih katastrofa. Mnoge goga je zahvalila neka nedržava Hrvatska, da nema nemalino gošila i gurala, kao encavljettenu naprijed, premda su ga opominjali i prijatelji! I manci. Sve je bilo usred. Ta ga je ideja tjerala putem propasti, dok ga jednočina dana nije stivovala u ponor.

Svakog jaka ljudski strast razvija po manu lavine. Ona se valja cijelim svijetom, tihim kraljevstvom njezinevremenom, tihim vremenskom agnosu mlađenja, cijatinom vremena njegovim grješama, potjekom rasljnama njegove

ISUS KRIST VLASTITOM MOĆI UZAŠAO NA NEBESA

Starozavjetni pravednik kralj David po nadahnucu Božjem premahtao je u dnu uzašače Isusovo na nebou, pa je pun svetlog odusevljenja izveo sve narode: »Svi narodi, zapješte rukama, Uzasi Bog-uz klicanje!« (Psa 46, 2, 6).

Isus Krist je kao Bog uvijek na nebu. Nikada nije bio ni jednoga časa, kad bi On prestao biti na nebu. Kao Bog je Isus Krist svudašnji, svadje se nalazi: na nebu, na zemlji i na svatom mjestu. Na Spasovo – četvrtdeseti dan nakon uskrsnuća – uzašao je Isus na nebo kao čovjek dušom i tijelom. Na nebo je uzašao svojom vlastitom mistriji uzračujuša Isusova na nebo.

Isus je sa sobom poveo u nebo sve duće starozavjetnih pravednika iz predpaska. Kad su pri ljudi Adam i Eva sagrijeli u raju, Bog je zatravio ih, i ono je ostalo zatriveno sve do uzračujuša Gospodinova na nebo. A svih pravednika, koji su umrli iza prvih ljudi Adama i Eve pa do Isusa, boravili su u posebnom mjestu, koje se zove predpaskan, i tu su čekali Isusa, da ih On pregeđuje svoga umršća sa sobom povede u nebo sam, nego u pratinjbezbrojnih duša preminulih pravednika Staroga Zavjeta.

Isus je mjesto, gdje pravednici uzdravljaju vječno blaženstvo. U čemu se razlikuju bljeni život na nebu, to opisuje već Izajja prorok (Is 64,3), a za njim sv. Pavao ovako: »Što ovo nije vidjelo, ni uho nije čuo, ni u srce čovječe nije unišlo, to je Bog prigovarao onima, koji Ga ljube.« (I Kor 2,5).

A nebo dolazi svaki čovjek, koji je pošao s ovoga svijeta pomicati s Богом. Jedan idu u nebo odmah iz smrti, a drugi nakon toga što su u tijeku pretrpjeli kaznu za svoje grehe.

Nebo je stvarnost. Nebo je činjenica sigurnije dokazana, nego ijdana pojava u našem ljudskom životu. Sve, što mi u ljudskom životu dokazujemo, dokazujemo ljudskim razumom, koji je slab, pa može i pogriješiti, u zabilježi i nehotice pasti. Da postoji nebo, to dokazuje naš razum dokazima, koji spadaju među najjače dokaze, što ih može razum prižiši. Nu jo više, opstojnost neba počiva sam Bog, koji je neizmjerno mudrost i vještina istina, te ne može prevariši ni sebe ni nas.

PODNEVNIK

Jutarnja uskrsna priča

Vesna je odlazila na izlet svake nedjelje. Njezinje prijateljice nijesu nikada s njom isle. Htjele su ipak prisustvovati blagdanučki Misi.

Jednog proljetnog jutra ostaša je Vesna u planine. Rudosno se penjala, jer je htjela preteći neke svoje kolegice. U ranu jutro još su zvijezde latali, ruke se onih koji su je stavili u pokret, činile nečimnošću i ukođeninu, da je sustave.

Uspala se na planinu. Ali žurne su preuzele livade nijesme a ptice šutljive. Kao da je sunce okrenulo, kada da je jutro ostalo u krevetu! Sjela je na sunčani panj, gdje je svakodnevno s kogačićima pridala o školi, o đečnjacima, pjevala i do vojne se i smijala. Ali se osjetila kao u grobu. Nije znala, kada se okrenula. I pogleda visoko prema nebu. Zvijezde su joj se učinile blistavije. Meteori su redom leteći sa zvijezde na zvijezdu, kroz velike kriješnice. Znatižljivi su, jer se naginju nad mora i nad planine. Vesna je bila sva nestripljiva. Nitko od izletnika ne dolazi, a ona bi najradij vikala zbog sve neugodne sameće.

Vesna se bila u kutu iz Krasionice i plakala, kao napušteno dijete. Nikad joj suze nijesu bile tako iskrene i velike. Velike kapi kape kise. Osjećala je, da je sama. I bila bi najradije zagrlila svoje prijateljice, koje sada shvaža zasto nisu s njom blagdanom. Niže na izlet. Pokušala je i bijelom rukama sakrila lice. Ali nije možila, jer nije mogla od gaćuna: zapaljila joj je dušu veličanstvena pojava Uskrsnuloga Svetitelja.

„Aleluja! Aleluja! — Pjevala je Liturgija uskrsnog jutra. — Aleluja! Uskrsnuo je Gospodin, aleluja! — Vesna je zadnja izšla iz crkve. Od tega dana nije nikad propustila blagdanučku Misu.

Tnikad nije zaboravila, kako su te leptirice čahure i pupoljci onog jutra dok Isusovo Uskrsnuće.

Da li po zakonima lavine raste i dobro? Ne više! Podlje unutarne lavinare i ljkarenu ljudskog roda po istočnom grješama. Dobro je vezano na zakon počinjanog rasta, koji vlada cijelom Bi-

šti umršćnoga tijela, lako pokaravalo ih u siljedlo dušu, kako naše misli sljeđe našu dušu. Bezrazna je narava uznemirujuća, i kad je uzmala na nebo smagom božanske naravi, uzmala je svoju vlastitom snagom. To je otajstvo ili mistriji uzračujuša Isusova na nebo.

Isus je sa sobom poveo u nebo sve duće starozavjetnih pravednika iz predpaska. Kad su pri ljudi Adam i Eva sagrijeli u raju, Bog je zatravio ih, i ono je ostalo zatriveno sve do uzračujuša Gospodinova na nebo. A svih pravednika, koji su umrli iza prvih ljudi Adama i Eve pa do Isusa, boravili su u posebnom mjestu, koje se zove predpaskan, i tu su čekali Isusa, da ih On pregeđuje svoga umršća sa sobom povede u nebo sam, nego u pratinjbezbrojnih duša preminulih pravednika Staroga Zavjeta.

Isus je mjesto, gdje pravednici uzdravljaju vječno blaženstvo. U čemu se razlikuju bljeni život na nebu, to opisuje već Izajja prorok (Is 64,3), a za njim sv. Pavao ovako: »Što ovo nije vidjelo, ni uho nije čuo, ni u srce čovječe nije unišlo, to je Bog prigovarao onima, koji Ga ljube.« (I Kor 2,5).

A nebo dolazi svaki čovjek, koji je pošao s ovoga svijeta pomicati s Богom. Jedan idu u nebo odmah iz smrti, a drugi nakon toga tijekom vremena, a samo vječna dobra ostaju, da prate dušu na posljednjem njezinu putu.

Mir! Sva je milina, sva lepotica u Njemu. Sve ispanjje naših težnja, ižek svakoj našoj boji. U miru život primarno uživljenje spasenja. Mir, kada spoznajući da sve naše prošlosti prolaze u vremenu, da sve naše prošlosti prolaze u vremenu, a samo vječna dobra ostaju, da prate dušu na posljednjem njezinu putu.

Mir! Sva je milina, sva lepotica u Njemu. Sve ispanjje naših težnja, ižek svakoj našoj boji. U miru život primarno uživljenje spasenja. Mir, kada spoznajući da sve naše prošlosti prolaze u vremenu, a samo vječna dobra ostaju, da prate dušu na posljednjem njezinu putu.

U KATEDRALI AFRIKANSKOG GRADA LAMEE bio je 14. stječnja o.g. zareden za svećenicu bernard Atakpa, koji potječe iz obitelji urođeničkog poglavice, koji je 1860. g. da pogublja prva dva misionara, koji su došli u Togo propovjedati kršćanstvo.

Uvod u Katedralu. A eto, još spava u svojoj vječnoj Čahuri!

„Što je to, moj Bože, nitko jutros ne izlazi iz svog stana? Ni pice, ni pupoljci, ni leptiri! Možda je na sijem smjeđa ovaj jutro izlaziti iz svoje kuće?“

Baćala je iz ruke otvorenog grančića i potpala kući. Bježala je kroz sumakapitici, koljengone, objedinjene učinkom. Stigla je do prvih kuća gradiščaka. Top časigibala su se i visokim tornjem zvona, što su već tri dana bila nijenna. Sunce je upravo pogledao preko brežuljka.

Vesna je pogledala iz straha. Pomisila je, da je ovo jutro zadržano. Kad je opazila, da i grad lutni kai i planina, dala se u bijeg. Bježala je, kroz sumakapitici, koljengone, objedinjene učinkom. Crkva je bila puna ljudi, sve glava do glave. Orgulje su ispunjavale srca s vodovode, svjedoči su grješnici da kriješnici na nebu, zvona su zvonila, a s oltara je u bijeloj mitsici svećenik čitao iz lijepo uvezene knjige: »Vi vrio ranu u prvi dan sedmice do kai grobu, kad je već sunce izlazio.«

Vesna se zbilja u kut iz Krasionice i plakala, kao napušteno dijete. Nikad joj suze nijesu bile tako iskrene i velike. Velike kapi kape kise. Osjećala je, da je sama. I bila bi najradije zagrlila svoje prijateljice, koje sada shvaža zasto nisu s njom blagdanom. Niže na izlet. Pokušala je i bijelom rukama sakrila lice. Ali nije možila, jer nije mogla od gaćuna: zapaljila joj je dušu veličanstvena pojava Uskrsnuloga Svetitelja.

„Aleluja! Aleluja! — Pjevala je Liturgija uskrsnog jutra. — Aleluja! Uskrsnuo je Gospodin, aleluja! — Vesna je zadnja izšla iz crkve. Od tega dana nije nikad propustila blagdanučku Misu.

Tnikad nije zaboravila, kako su te leptirice čahure i pupoljci onog jutra dok Isusovo Uskrsnuće.

U JAPANU da tokom travnja o.g. početi izlaziti periodički trojčenjak časopisa pod imenom »Prijatelj svećenika«.

— — —

Vesna je zadnja izšla iz crkve. Od tega dana nije nikad propustila blagdanučku Misu.

Tnikad nije zaboravila, kako su te leptirice čahure i pupoljci onog jutra dok Isusovo Uskrsnuće.

Bijela Nedjelja

R. IV. 1951.

Danasnje sv. Evanđelje je sljedeće: kako se Isus ukazao svojim učenicima bes Tome i da on više opratiti grjehe. Nakon osam dana opet se ukazao u prisutnosti Tome i posavla ga, da se dotakne njegovih rana. Toga na to padne mimo i uključe: »Godjedine moj i Bog moje.«

I. Danas je u nekoliko zove bijela, jer su na danasni dan novozršenici odigrali bijele haljine, koje su obukli na Veliku Subotu kod svog križanja, nosili je tadaću dana. O da nismo bježali odjeću nevinosti, otkazali ih su grjehe! No ta su haljina može oprati, u ljetu vodi pokorničku suzu. Optičko počinjenje grjehe i od dana se čuvajmo, da dušu ponovno ne okljukamo, osobito nečistoćom.

2. Isus je došao k sestojima na zatvorenim vrata. Boga ne možemo isključiti ni bravom ni zavorom. On je već u sobi, koju smo zadržali, i u kući, u kojoj smo se skrili. Da je svuda prisutan. Imajmo uvijek pred očima istinu o svudašnjosti Božjeg, tada ćemo svoje misli, riječi i djela usdržati tako, da se ne čemo trebati plasti preti dan svudašnjim svjedočokom. Ako se već plasimo prisutnosti ljudske, kad hoćemo grješiti, koliko više treba da se plasimo prisutnosti Božje.

3. Toma nije vjerovao, dok nije vidi. Sigurno je sam bio krv, da je kod prvog ukazanja izostao, po ja zapao u nevjor. Činama me dogada, da zapadaju u vječne sumnje i neveriju, kad zanemarujemo službu Božju i vječnu pokušku. Toma je rekao: »Dok se ne doznačim, ne vjerujem!« Tvrdoćorno se protiv jednodimensionalnosti vječnosti svih drugih apostola. Iz oboslosti više cijeni svoj end, nego sud sviju očalih. Iz prezenstvočnosti hodočašća da proprie uvjete pod kojima će vjerovati. Ni vječne svjedodžine očevicima. Zar Corjak mora baš sam vidjeti i dotaci? I kad jo vidi, rekao mu je Isus: »Nemoj biti neverjan, nego vjeruj. Sa kojko obzira i ljubavi bijeli! Isus dajeve ra-ne svoga učenaka.«

4. Blago onima, koji ne vide, a vje-ruju. To smo mi. Nismo Ga vidieli, a čvrsto vjerujemo u Nj, kao da smo Ga vidieli. Vidimo u presv. Oltarskom Sakramentu kruh i vino, a vjerujemo, da je to pravo tijelo i prava krv Kristova. Kako nas smrećima čini ova naša vjera već na ovom svijetu, a kako će nas smrećim učiniti letom na drugom.

Sv. JULIJANA

Naš Spasitelj uđostojao je izabratu svu poniznu belijsku redovnicu, da uđe u sv. Crkvu blagdan Tijelova, asti, zadovoljstveni, i prošnje sakrivenoši Bogu u presv. Euharistiji.

Julijana se rodila u selu Relin u kraj Lileja u Belgiji, g. 1193. Iznečljena od Boga mnogim molitvama i postovima svojih roditelja. U petoj je godini ostala srode bez roditelja. Primile su je na odgoj redovnicke Augustinske u samostanu na brežuljku Mont-Cassinu u Litiju. Pod vodstvom utje-lice sestre Sampionice napredovala je u znanju, u poslušnosti i u poniznosti, Cuvala je krale je na pas.

G. 1207. bila je primljena u redovnicu Augustinske. Načuila je i latinski i čitala sv. Augustina i sv. Bernarda. Usto je vrsila najniže poslove u staji i kuhinji. Blagdani presevi Bogorodice ispunjavali su je velikom radošću. Svaki je dan molila devet puta Njezinu pjesmu: »Velika duša moja Gospodina. Njrade je razmatrala o Muci Gospodinovoj.

Prema presvetom Oltarskom Sakramentu pokazivali je uvijek posebno stražnipočitanje. Za vrijeme sv. Mise od pretvorbe do prifesti bila je duboko sagnuta. Kad je primila sv. Prifest, njezine je lice slijalo kao u anđela.

G. 1208. opazila je Julijana zvježdu koju mjesec, ali krv. Ovo joj se vide-nost neprestano ponavljalo. Bila je zbog toga uznemirena, jer nije znala, što znači ova »napast«. Molila je Spasitelja, da joj to razjasni. G. 1210. Spasitelj joj je rekao: »Ovaj Mjesec te je mogao ukrašenja Crkva, a ona kruna znači, da manjka još poseban blagdan u čast Sakramenta moje. Tijela i moje Krv. Ova se svečanost ne može slaviti na Veliki Četvrtak, spomen dan moje Muke. I ja sam tebe izabran, da se pobrinies, da se ovaj blagdan uvede. Julijana se u svojoj poniznosti zaprestila zbog ovakve zaštade. Kroz 20 godina molila je Spasitelja, da izaberbe drugu osobu za to. Spasitelj joj je odgovorio: »Ti će se zaročiti, a druge će ponizne osobe nastaviti.«

Julijana je tu stvar povjerila svojoj prijateljici pokornici blaženoj Evi. Po njezinu savjetu ona je zamolila g. 1230. jednoga svećenika, da on tu

Boga vidi onaj - iko mu gleda sivore

Citamo u jednoj knjizi: »Prije stol- ni godine radnici su kopali u donjistru- jecome Some u Francuskoj. Iz starija rečenoj takoga vadili su pjesnik i skulptor... No čudno ih stvari! Neko kompo- nje nije bilo gladko, nogo nasuprot ne- ravnio, kao da je objesio u obliku strana. Radio se o primjutivom kamenu Šeškou. Tko mu je mogao dati takav otlik?«

Nečistoćno je kamenoje vidio tuneljni mještjanin Boucher de Perthes. On je bio učenjak. Imao je veliku zbirku ra- znovrsnih nalaza pronađenih u dolini ove rijeke... Naješnom opazu ove pri- mitivne Šeškou nadene u pjesku. Tko je to kamenoje mogao saznati na ovaj način? Učenjak je zaključio: to je mogao učiniti samo čovjek. Bilo je jasno; da to nije mogla učiniti riječ, nego samo Krovčeva ruka.

Kako, na temelju čega se moglo do- di do ovakvog zaključka? Zar nije mogla pridržati igrom svojih zadata ovo kamenoje tako isklesati, da nam izgleda, da se radi o Šeškou? Ne, do tak- vog zaključka se nije moglo doći s jed- nostavnog razloga. Sto je bilo očito, da je ovaj kamien isklesan tako, da bi mogao učiniti odredenu svrstu, da je ovaj kamien za nekoga predstavljao oruđe. Određeno, da shazi izvješnje svr- sti, da može da spremi samo blic, koje je razasno; blic, koje svojim duhom može shvatiti odnos, koji postoji između, uzroku i njegove posljedice. Pridržu- nema ni svijesti ni razuma. Kao takva ova nije mogla biti autorka (početnik) tih ma i najprijetljivih oruđa. Čovjek na ovome svjetlu jedino biće obdržao razumom, pa je radi toga učenjak Boucher de Perthes razasno zaključio, da je samo čovjek mogao nadene kamene isklesati na ovaj način. Zakon, na temelju kojeg je ovaj učenjak došao do ovakvog zaključka, zove se zakon izuzetnosti. Po ovom zakonu ne može biti učenica bez uzroka, Svakakor učenjak ne može proizvesti svaku posljedu. Određenu posljedicu, određenu učinak može proizvesti samo odgovarajući uzrok. Razumski, svrštobni učinak može da ima svoj uzrok samo u razumnom blicu.

Poglедajmo malo divnu svrštobnost, koja vlasti u svijetu. Poglедajmo, ka-

ko podjeđa godine na četiri godišnje do- bi ljepe učinjave, mogućnost razvit- ka života na zemlji. Poglledajmo, kako se ljeđne i životinjsko čuvenstvo medusobno, do dvojno dopunjaju. Bile daju dojvje- liu i životinjama, kisik bez kojeg ovi- ni mogli živjeti, a čovjek i životinja daju bilinama dušek, bez kojeg se ove ne bi mogle razvijati. Razmotrimo na- daju, kako je avansodno određen omjer kopna i vode na zemlji; omjer, koji najbolje odgovara razvitku bljinog i životinjskog čuvenstva. Razmotrimo na- potom divnu svrštobnost, koja vlasti u organizmima živih bića. Ne znamo, čemu bi se vise diviti. Da li uストrjutoj pojedinosti organa ili pak uストrjutoj cje- ločuopisnoj organizmu. Uzmimo samo našo tijelo. Kotko najsvrštijenih stro- jenja, možemo u sebi! Probrani organi otkrivljeni su svim uređajima kemikalija tvorećim, da bi mogli rastvarati i apsorbirati (upijati) hrani. Krvni op- tok, koji tako savršeno povezan sa organizmom dijanja, kako bi se krv mo- ga prenesti pročišćavati. Nase oči sa sjenicom, leđom, bijelicom, odnosno Šeškom i očnim živcem, koji, među- sobno i zajedno sa životinjim sistemom rade tako svrštobno, da naš omogućuju gledanje. (Remek.) Ali preostalo je, da nismo naišli uša. Kako je ono dobro unjetnosti i umjetnosti! Ovo predstavlja instrumentum sa 6.000 živčanima žlicama, od 1/23 do 1/2 rame, udeštenim tako, da mogu primati zračne struje prema rokovima učinkom. Bez kraja i konca bismo mogli subirati pesnju svrštob- noštobnosti u prirodi. Ta svrštobnost je u svijetu naravnog svrštobnosti, tako, da se ne može učiniti, nego u životu razvija se u značku cijelosvjetovog uređenja živih organizama. I antropolog i fiziologija, u smislu fundamentalne (svrštobnosti).

Ako jedan najprijetljiviji kamenni Šeškou jedan primuđava učenjake, da do- di do zaključka, da je razasno bilo njegov autorka, zatim zamolio, da je avansodno urediošte svomu, da su životinjski životinjski i bljni organizmi mogli nastati bez razumnog autora?

Rene Descartes (+ 1650.)

U prošloj godini 1950. pala je tristo- godišnjica smrti Descartesa (Karteza) — oči novozvješke filozofije.

Karakteristično je za Descartesa, da je nastojao osigurati vrijednost ljudske spoznaje, suprot sumnjanju (skeptike). God. 1634. hodočašće je u Loreto, po svojem zavjetu, da bi u ljetoretske Gospo isposio posnoću u teškim svojim sumnjama. Tražeći izlaz iz sumnjanja, nadzovođen je na staru školskučku, upravo na sv. Augustinu, i to svojom izrekom »Mislim (— doživljujem), dakle po- stojim. (Cogito, ergo sum.)

Odale je pošao putem racionalizma. Ovakvo umije: Jazmo je da sam nezav- řen, ograničen, te imam i ja same ideju o neograničeno savršenom blicu, o Bo- gu... i Božja nam nepravljivo daje puno jamstvo da razum nije krov kru- zrenju, ili da nas ne zavarava zlodjeh. Tako Descartes postanak ideja (misli- onog znanja) i uporište istine stavlja u razume; utoliko je racionalizam.

Taj kritički nazor zastupa Descartes u pitanju o Božjoj opštotoj (ekstensiji). Ideja: ideja o Bogu, name je uro- dena, i po njoj je zajednična istina o Božjoj ekstensiji. Ovaj novozvješki nazor — u raspravi o metodi (»Discours de la méthode«, 1637.) — nadzovevje Descartes na nastojanje skolskičko filo- lofiranje sv. Anzelma (što je prvak skolskički sv. Temu zabacio).

U pitanju o duši je Descartes donekle skolskički. Priznaje besmrtnost duše, ali platoški, išče sumu odnos između duše i tijela. Po njemu su to dvije od- vojene supstančije (samostojne blicu, a stjelo je duše, drži Descartes, u mogu (ne u čitavom, kako je mislio Platona).

Zivotinjsama Descartes ne primaje dušovnost, smatra ih mehanizmima, automatsima, bez vlastitog znanja i na- njemu osvranog teženja za gibanjem. Descartes napušta skolskučku (Aristo-

Uskrs i Bijela Nedjelja

Uskrs je glavni i najstariji kršćanski blagdan. Uskrs je pomenič svetkovina i on odličuje, kad se slave druge polimene svetkovine, kao Spaso- vo i Duhovo. Uskrs je najranije na 22. ožujku, najkasnije na 25. travnja.

Riječ Uskrs, uskršnjenje, vaskršnje- nje dolazi od uz-krušni, ustati od mrtvih. U Hrvatskoj i Dalmaciji go- vori se f' vazam od korijena vām zaspasti, užeti. Nijemci zovu taj blagdan Ostern, od božice Easter, kojoj je u čast posvećen travjan, Francuzi Paques, od posvećen travjan, Francuzi Paques, da izaberbe drugu osobu za to. Spasitelj joj je odgovorio: »Ti će se zaročiti, a druge će ponizne osobe nastaviti.«

Julijana je tu stvar povjerila svojoj prijateljici pokornici blaženoj Evi. Po njezinu savjetu ona je zamolila g. 1230. jednoga svećenika, da on tu

vjere u uskrsnuće mrtvih (Sr. I Kor. 15,17).

Od 13. stoljeća običajavaju se na Uskrs nositi jela u crkvu na blagoslov, da se redno ona, koja se nisu smjeli jesti u korizmi, kamo meso, sir, jaje, maslac. Prije je bio zapovjedni blagdan u čast uskrsnoga pomena.

Na Uskrs se stavi sv. Misu u bijeloj boji, često se čuje aleluja i pjevanje se uskrsne pjesme: U čast uskrsnuloga Sustina Boga vječnoga... Veseli se, Majko mila... Kralje neba, raduj se Uskrsnu Ifusu doista...«

U starini crkvenoj slavio se Uskrs u vrijeme, kad su Židovi slavili pashu, a god. 525. je određeno, da se slave i u prvu nedjelju u proljetnoj jednaci. Ljetos pada pun mjesec u proljetnoj jednaci 25. ožujka, i tog je dana ljetos Uskrs.

Uskrs nas sjeca pobjede, koju je iz- vojovao Gospodin nad svojim i našim neprijateljima. Uskrs je najjači dokaz Bolještanu Isusova i osnovne naše

tehniku, kad uči, da tijelo nije drugo nego trojno protežnost (dužina, širina, dubina). Time otpadaju telesne sile i kakovće. Ovim se nazornom Descartes priključio novozvješkom mehanizmu. Kao mehanički atomist, Descartes drži, da je Bog jednolično i masi dao raznoliku geniju.

U općoj porijecima filozofije — na liniji od Sokrata preko skolskičke do danas — glavno značenje Descartes u tome, što je prvo mjesto postavio mislionicu čovjeka, kao duhovno blicu. Neki prikazuju Descartesa u krivom svjetlu, kao predstavnika nekakvog progresu, protiv slijepje vierte, protiv nekritičnog prihvaćanja mrtvih dogmi,

tudih misli i preuzetih fraza: (— i ta- kih kao ovači citati). Descartes bijaše

do smrti praktični katolik. ■

ITALIJI, a posebno u Milanzi, se spremaju da svede proslavite 30. godišnjicu smrti velikog kardinalja i milanskog nadbiskupa Andreja Karla Ferri. Kardinal Ferri ostavio je dušu ušpirom, u svojoj blekupit ne samo poštovnim pastuirskim djelovanjem, nego i svojom upravom genijalom inicijativom karitativnog pokreta. Po- krenuo je postupak, da se kardinal Ferri proglaši blaženom.

Tri vrste mišljenja

Praktično mali dovjek u svakodnevnom životu, na pr. poljedjelac, radnik, kad ga stvari zajimaju: samo tako, koliko su mu potrebne u životu i za život.

Znanstveno misli učenjak, vjerojatno bez predrašta metodički ispituje određeni sklop pitanja odnosno predmeta, i to tako, da teži za što točnijim pojmovima i sudovima. U pozivnim manuštinama, na pr. kemičaru i fizičaru, kojemu je stalo do toga, da upoznaju pravu bit svijeta, u kojem stojimo i živimo, ali njihovo je istraživanje ipak u mnogom pogledu uvjetovano tako znanstvenim praktičnim momentima. Njihovo upoznavanje stvarnosti kao da ovisi o tom, što koriste njihova otkrića i njihovi pronašlači. Sve ono, što se gospodarski i trgovacki ne škuplje, ostaje u pozadini — možda je većina zagonetka.

Znanost otkriva prirodne zakone, ili se njima koristi. Mihajlo Pupin, profesor elektrotehnike na Kolumbijskom sveučilištu u Americi, učenjak svjetskog glasa, rodom Štrbin iz Vojvodine, lijepe kaže, da su to sami Božji zakoni, i da vjeruje, da će znanost učiniti bojim košćenjom svakog onog, koji pokuša razumjeti njenje proste i diveni zakone. Jer kogniti ljudi smatraju velikim i učenim? Zar onoga, koji je stvorio kakov prirodi zakon? Nikada nije ni najmanje! Za nas je učenjak i otkrivač onaj, koji nije stvorio, nego nastavio, otkrio, iznajmo kakav zakon, koji već opstoji u prirodi, ili onaj, koji je na novu način primijenio već poznati prirodnii zakon, ili se njim okoristio. U tomu je sva veličina svih naših astronomija, fizika, kemije, biologije, fiziologije, kirurgije i svih otkrićava. To su za nas veliki ljudi. Dakle, oni, koji su, poslike toljstog truda i iznajma, otkrili nešto, što već opstoji, a misli našta novo stvori.

Treća je vrsta filozofske misljenje. Filozofski misli onaj, koji u stvarima naštoj otkriji ono, što je bitno, i to tako, da teži za što jasnijim pojmovima i sudovima, kao i za najvišom mogućom jedinstvenom odnosno sintetičkom spoznajom. Filozof je mišljenje uvek upravljeno na ono, što vrijedi općenito. Filozof hće da zahvali u najdubljim korištenjem stvarnosti. On ide na tim, da sve svoje djelomične i pojedinačne spoznaje poveže u sistematiku (sustavnu) cjelinu.

Ne ulazi u priznavanje pojedinih filozofskih ustava, nego služeći se na prostoru utvrdjanim rezultatima, povijesti filozofije, smijemo reći, da se sve filozofiranje može svesti na ovaj dvostruki sklop pitanja: Kako shvađamo i projenjujemo svijet? Kako tumačimo i uređujemo život? Njuskrađan, izrazom značila bi filozofiju prema tomu na ukuo u nazirajuću na svijet i život. Ali, važno istaknuti, da se ovdje riječ riječ stvarak uzima u najstrošenom smislu, to će reći kako skup života opravdjuje potrebu naravnih spoznaja i predstava razuma.

Nazor o svijetu i životu jest onaj mud, što ga ljudi imaju o prvim i posljednjim velikim pitanjima života, t. j. o pitanju, što su u aveli s postankom svijeta, o pitanju, koja hoće da nam odgovori smisao i svrhu našega blistravanja na Zemlji.

Goyor se o »prirodoznanstvenom« svjetovnom nazoru, čime se hoće katolici, da u nazoru o svjetu nema mještaka nikakvom »svjerovanju«. Ali sve u pojavnom svijetu imaju svoj uzrok, pa kada se iz reda, zakonitosti i svrhosti u prirodi apoznaju i uzroci pojavnoga svijeta, u jednom notiznjom duhovnom blju — Bogu, onda je to znanje, a ne samo »svjerovanje«. Na »znanje se osmiva tvrdnja, proma kojoj sve u pojavnom svijetu imade svoj uzrok, ali se na »znanje« ne može osmivati tvrdnja, da sam pojavniji svijet nemam uzroku, koji bi imao svoje neizmjerno savršeno blistravanje.

Danak prirodoznavac Ivan Kristijan Oersted veli u svom djelu »Gesetz der Nature« da je u hili svakoga istraživanja, da se u stvarima traži vječni element. Bit znanosti ističe da se njena kultura razvije do religije. Svaka temeljito proučavanje naravi — tvrđi Oersted — vodi k spoznaji Boga.

Glasoviti tvorac krvatne teorije, ne-makški fizičar Maksa Plancka, koji je umro 1918., napisao je u jednoj svojoj

Iz kataličkog svijeta

KARDINAL PIZZARDO menovan je predsjednikom Sv. Oficija. Naslijedio je po položaju kardinala Marchetti-Salgiovanna. Na želju Sv. Oca ostao će ujedno predsjednik Sv. Kongregacije za sjemešta i učilišta.

PATER LEPPICH iz DRŽEVE ISUŠOVE držao je nekoliko predavaanja pred protestantima u Hamburgu. Govorio je o pitanjima međusobnog obilježja. Protestanti u svojoj Stampingi, da je govornik pokazao puno razumijevanja za pitanja, u kojima se protestanti i katolici razlikuju, a u pogledu kojih je da nadase potrebitno međusobno razumijevanje.

U PARISKOJ KATEDRALI »NASA GOSPA« i uve godine drži konizme propovijedi pozvani pater Riquet iz Družbe Isušove. Glavna mu je tema: »Rijec Božja. Crkva je premala da primi sljedeće, koje se javila. Zato se govor pronosi.

NA IZLOŽBI U NICI lma preko 800 paviljona, među njima jedan o katoličkom staklu, koji je pobude velikom.

KATOLIČKO SVEUČILIŠTE U LOUVAIN-U (Belgia) ima uve godine oko 8.000 studenata iz 46 zemalja. Za uzdržavanje toga sveučilišta potrebno je preto da mijenja beogradski francuski godišnje 40% tog iznosa daje država i u ime subvencije, 25% ulazi u nje upisne i drugih pristojbi, a ostatak od 35% skupina se u obliku dobrovoljnih pristojbi.

KIP FATIMSKIH GOSPE napušta početkom ožujka Australiju. Svoj put ovi svetci počeši je kraj 1947. godine, tri deset godina sa ukazanjem Fatimskih Gospe, a sed će nastaviti put Novom Zelandiju, Filipinima, Japanom i Amerikom.

U GLAVNOM GRADU AFRIČKE ZLATNE OBALJE, Kumari započeo je 18. veljače prvi narodni kulturnički kongres. Kongres je započeo u svečanoj raspoloženju dodelom papinskog legata Mons. Davida Mathew, nadbiskupa od Apamee i apostolskog delegata za istočnu i zapadnu Afriku. Papinski legat je stigao u Kumari zrakoplovom, a na aerodromu je bio dočekan od najviših crkvenih i državnih predstavnika, osimko da je bio dočekan od mons. biskupa.

Cijeli tjedan od 18. do 24. veljače odvijale su se »kongrene svećanstvo«, koje su došle do svoga vrhunca u nedjelju 25. veljače, kada je sv. Otac kip radije održao Kongresističku govor.

THAKIN NU, predsjednik Ministrarskog vijeća burmanske republike, prvi je u sudjeljenju, prilikom svoje posjeti gradu Mandalay-u, predstavljajući Katoličku Crkvu u Burmi. Iako gorđivi budista Thakin Nu se je živo interesirao za djelovanje katoličkih mladića u Burmi, pak je tom prilikom izjavio, da će mu u neizbrisivoj usponsmi osimki uticaj, koji je dobio prilikom sudjelovanje kod sv. Oca, kada je zadnjput bio u Riju.

U BURMANSKOM GRADU MUN-DALAY-U se je preko 300 automobilima nastalo u povorci prilikom prenošenja kipa Majke Božje Fatimskog u grad. Kip Majke Božje Fatimskog ostao je u ovome gradu na dana, pa će u čast vrljeme bilo predmetom osobljog štovanja ne samo katoličkih, nego i protestanata, muslimana posebno sunitskih budista. Ogromne mase svijeta su se neprestano nalazile pred kipom i pobožno molile za mir u svijetu i u Burmi.

ZA BEATIFICACIJU PIJA X. prijavljeno je više hodočašćkih grupa iz Brazile i Francuske.

korijel: »Vjera i prirodne znanosti slazu se međusobno kod onih, koji temeljito kritikom proučavaju stvari. Tome je najpozorsrednji dokaz povijesne činjenice, da su baš najveći prirodoslovec svih vremena bili prototip duhovnjim vješnjim osvjeđenocima... Vježba i prirodne znanosti iznaju isti, zajednički zadatak, da se boru sa skepsikizmom i dogmatizmom, besverijem i znamjernjem pod zajedničkim lozinkom: »Naprijed k Bogu.«

FREDJEDONIK »SVJEDOKA JEHOVE u Kanadi smopio je javnosti svoj prijedlog na katoličku vjeru. Iz izvještaja nije jasno, da li se radi o sađenju ili o jednom od bivših predsjednika.

A U FURBOURGU (Svečarska) na katoličkom sveučilištu održavat će se i ove godine različni tečajevi, i to za vrijeme velične godišnje praznika, u lipanj mjesecu.

PACELLI STRASSE zvat će se u Münchenu dosadašnjem Pfandhausstrasse, učica, u kojoj se od 1944. nalazio nadbiskupski predsjednik. Promjeni imenu ulice učinjeno je u čast Pape XII. povodom njegovog 75. rođendana, kad je načinio navršiti 12 godina vrhovne upravljanja Crkvom. Pape XII. Eugenije-Petri, bio je muncij u Münchenu.

KARDINAL NADBISKUP OD WESTMINSTERA Mons. Griffin Bernardo dobio je za izabranjenu sedam godina. Mons. Edwarda Myersa, nadbiskupa od Lame, koji je ujedno imenovan za naslovni biskup u Brixu.

KATOLIČKO SVEUČILIŠTE »Pre-svetoga Srca u Milanu proslavio je 30 godišnjicu svoga djelovanja. Sveučilište ima 148 profesora i 5.684 studenta. Biblioteka ovoga sveučilišta broji 479.084 svetskoga i 2.087 periodičkih casopisa, dok aamo sveučilište izdaje desetak stručnih revija. U Italiji katoličke pučke škole broje 610.000 učenika, a katoličke srednje škole 140.000 djece.

U SKOTSKOJ je 1880. god. bilo 30.000 katolika, koji su bili podjeljeni u dvije biskupije i za pastoralaciju kojih se je brinuo 40 svećenika. Do god. 1950. ovaj broj je narasao na 723.000. U Skotskoj danas postoje dvije nadbiskupije, šest biskupija i preko 800 svećenika.

U JAPANSKOM GRADU Beppu blagogoslavljenja je nova prostrana crkva sa građenom na usponu 25-godišnjicu hokaidoške Salazarijane u Japan. Crkva je posvećena Mariji Pomoćnicu. Pod crkvom se nalazi velika dvorana, koja služi za vježarsku konferenciju i vježarsku obuku. U gradu Beppu katalicičkim se vrlo lijepo razvija. Dva velika orfanotrofija, dom staraca, bolnica za tuberkulozne, kao i ostale humanokaritativne ustanove u rukama katoličkih obitelji obuhvataju u celini Japanaca.

Interesantan je spomenuti, da je u listopadu na moljenje sv. krunice dolazio u crkvu preko stotinu poganske djece, koju su pobožno kroz cijeli mjesec suočavajući u molitvi.

UDRUŽENJE SVICARSKIH KATOLIČKIH LIJEĆNIKA održalo je u Friburgu svog kongresa. Tema je kongresa je »Svečenik, liječnik i odgojitelj u službi bolesnika«. Kongres je odbio, da se na katoličkom sveučilištu u Friburgu otvore tečajevi o liječničkoj etici. Pod povodom olvaranja nove akademiske godine grupa katoličkih liječnika u Geneva u društvu s grupom katoličkih odvjetnika i katoličkih inžinjera te Državljom katoličkih studenta organizirali su služenje svećene sv. Mise, koju je služio magistar Chariere, biskup Losanne, Geneve i Friburga i koji je tom prilikom održao značajan govor.

KATOLIČKO SVEUČILIŠTE u Nijmegenu i Holandiji povećano je u zadnje vrijeme medicinskim fakultetom s troškom od 100.000.000 guldena.

U BERLINSKOM DIJECEZI uposleno je 158 časnih sestra u radu na njezini djece. U 83 djece vrtića svrgnuto je 3.000 djece, kojih su majke zapošljene, a u 25 drugim dječjim vrtićima 2.300 djece, koja su ostala bez majke ili su im majke bolesne. Časne sestre osim loga vježbe dječje bolnici s 273 mala pacienta.

SESTRE DHOTEL-DIEU u Parizu slavile su pred Crkvi vrijeme 13. stogodišnjice svoga osnutka. Kongregacija ovih sestara je bila naime osnovana 1851. od pariskog biskupa sv. Landry-a. Uz redovita tri zavjeta sestre ove kongregacije polauči i život. Čine se naizmjenično s bolesnicama, One se više ne nalaze u svojoj staroj bolnici u središtu Pariza, koja je bojnica utemeljena istodobno, kada je osnovana i Kongregacija, jer je ovu bolnicu 1908. podržavila francuska vladja.

MOLITVA PAPE PIJA XII.

(Svakog pet opredijedljenog 7 godina; potpis je oprštenje jedanput u mjesecu obično uvjetu, ako se mori svaki dan.)

Svemođeg, i vječni Bože, svem dobro, da ti zahvaljujemo na velikim dobročinstvima, čudesima, Oče, koji sve vidis koji wrea Juhučka blistavog i njihova vlastita, da ona uvijek budu poslušna, glosa Tvega Sina. Udarahi svima čvrstvu i ljubavi, da se oblate i posvetite, da žive životom Milosti i životom zadovoljstva, a onima, koji lutaju, udahnji djelećnu čvrstvu za povratnicu, i za opredijedljenjem. Uđi u onima, koji zbog vjeze, trpe progostinu, svog duh jaskot, da ih neobjeđe sjedinji s Krestom i s Njegovom Crkvom. Cuva, Gospodino, Namjeseška sviga Šina, na temelju, čuvaj bliskupe i svećenike, redovnike i vjernike. Da, da sv, kato svećenike tako i vježnici, mladići, odrasli i staraci, među novim tijekom povrati letim milim i s istim osjećajima, sačuvajući čvrstu stijenu, o koju će se razbiti još Tvojih neprijatelja. Neči Tveju Milost zapoli u svim Juhučkim oblicima, mir domovini, miru među narodima. Neka duga smršnja i pomjere prekršje ljudima svoje blistave svjetlosti zemlju, koju je Tvoj Božanski Sin posvetio svom životom i mukom. Bože svake utjeche, velika je naša bljeda, tešku su naši grijesci, nebrojeno su naši potrebiti, ali još je veću našu pouzdanje u Tebi. Svjetlišnu smo svoje vrijednosti, pa s djetinjini počuđenjem stajavimo svoju sudbinu u Tvoje ruke i sjedjajući u zadugama prelavne. Djelje Marije i svih Svetih. Uđi, božansku poslaju i zdravljajući i zdravljajući, mladim, i odraslim, i starijim, i zdravljajući i zdravljajući, i nezdravljajući. Ako je stvara, da je naša vježba, teška, tešku su naši grijesci, nebrojeno su naši potrebiti, ali još je veću našu pouzdanje u Tebi. Svjetlišnu smo svoje vrijednosti, pa s djetinjini počuđenjem stajavimo svoju sudbinu u zraku i u zemlji. Anec:

Uz razinu je strana svijetla bila izražena želja, da se »Molitva za Blagodatinu 1950.« koju je stvorio Sv. Otarac Pape XII. preinad, tako da bi se mogla moliti i posjetiti zavjetnika Sv. Godine 1950. Ovu je želju vježnika posvetio Sv. Ocu Moru. Ostavljani u svojstvu predsjednika povjerenstva za duhovne poslove Centralnog odbora za Sv. Godinu u Rimu. Sv. Otarac je udovio surazenoj želji pak je sastavio ovdu priopćenju molitvu.)

~~~~~

U FRANCUSKOJ katolički radnički sindikati broj 900.000 članova.

SVJETI NOVI DOM dobio je 2.500 katoličkih studenata u Londonu.

U PARIZU JE NA SVEĆANI NACIONALNI kongres proslavljen u nedjelju 4. ožujka krunjenja sv. Oca Pija XII. Poduzeće svećene službe Božje održane je shodovanje, kome je uz crkvene i državne dostojanstvenike prisutstvovao i mnogoći održani vjernici. Na sborovanju je, među ostalima, govorio Maurice Schuman, direktor katoličkog lista »Le Abeille.«

ZA KATOLIČKO SVEUČILIŠTE U MILANU skupljali su se dobrovoljni prijatelji na Glihu nedjelju. Prošlo godište srušeno 1945. u 2.22 milijuna lira, susjednih dobrovoljnika.

ARAPSKI BJEGRUNACA Šina sad uči 800.000. Oni se nalaze većinom po susjednim državama Palestine.

U ISTOČNOJ GEORGIJI svršena arheološka iskopavanja južno od Tiflisa. Među ostalim iskopana je jedna kršćanska crkva, koja po svetu arheologu potječe iz pre polovine V. vijeka.

Nad vratima ove crkve se nalaze dva reljefna, od kojih jedan prikazuje Uznesiće Isusovo, a drugi Uznesenje Bogorodice. Na taj način se vidi, da je u kršćanskoj starini postojala među kršćanima živa vjera u Uznesenje Bogorodice na nebo, koja istinu je sv. Otarac profiliše godišnje proglašom dogmom.